

Med Hensyn til Sagen vil jeg derimod indrømme, ligesom jeg gjorde dengang, at jeg har Interesse for den og gjerne ønsker, at der kunde komme Noget ud af den. Det kan imidlertid ikke skjules, at Forholdene her i Thinget ikke ere de samme som dengang; det er mig ikke klart, om der er noget Mistillidsforhold mellem Thinget Flertal og Ministeriet, det er mig overhovedet ikke rigtig klart, hvad der er Thingets Flertal i denne Samling, men de, der saadan af og til finde hinanden som Flertal, synes jeg, kunne ikke saa daarligt ud af det med Ministeren. Forøvrigt tør jeg ikke udtale nogen Mening herom. Selvfølgelig er der fra det Parti, hvortil jeg hører, og fra de Medlemmer, for hvem jeg nærmest taler, ikke nogen Forandring og ikke i, hvad der er sket, nogen Grund for os til Forandring med Hensyn til vor Stilling til Ministeriet. (Røbe): De ere uforbederlige! Na ja, vi ere uforbederlige, men det er jo en Selvfølge, at, da Oppositionen er bleven Mindretal, kunne vi ikke anse os for kaldebe til at gjøre vor Mening særlig gjældende, dertil er Sagen for lille. Jeg vil indrømme at ved Sager af større Betydning maa og skal et Mindretal hævde sin Stilling, uden Hensyn til om dets Mening kan gaa igjennem eller ikke; men ved Sager af denne Betydning, om en Tilbygning til Charlottenborg Slot, maa Mindretallet gjøre sin Stilling afhængig af Flertallets, og det er ogsaa for mit Vedkommende mit Raad til mine Meningsfæller, at vi gjøre det. — Med Hensyn til Sagens Realitet tror jeg, at jeg har udtalt mig klart nok, og dersom Flertallet ønsker denne Sag behandlet, ville vi ikke modsætte os det. (En Stemme: Det kan heller ikke nytte!). Jo, det kan nytte, forsaavidt som jeg og mine Meningsfæller jo have Lov til at stemme mod Sagens Overgang til 2den Behandling. Det skulle vi imidlertid ikke gjøre; men dersom Flertallet staar paa samme Standpunkt som tidligere og i samme Forhold til Ministeren som før, skulle vi følge det. Jeg tror nu ikke, at Forholdet er det samme; men jeg skal ganske rolig overlade til de ærede Medlemmer af Flertallet at blive enige om den Ting. Fra vor Side skal der ingen Hindring og ingen Ansælgelighed være for at behandle denne Sag. Naar den bliver behandlet, ville vi selvfølgelig sige paa de enkelte Punkter at gjøre vore Anførelser gjældende, men Sagen er ikke stor nok til at gjøre nogen Demonstration paa, og jeg maa derfor tilraade at følge Flertallet (Afbrydelse) — ja, idag er der jo knapt nok et Tal tilstede, men maaste kan der komme flere.

Tung: Jeg har hidtil havt den Fornemmelse, at Thinget her stillede sig velvillig i det Hele taget til, at Kunstnerne fik en saadan Bygning. Jeg tror ikke, at der er nogen grundig Menighed om, at de i Virkeligheden trænge til

den. Noget Andet er om det just skulde være en ny Bygning, eller en anden maaste kunde indrettes til dem. Min Hovedgrund til at tale for denne Sag, er at bringe Landet og Kjøbenhavn saa nær til hinanden som muligt. Jeg tror, at der ved Kunstnerne bringes adskilligt Godt fra Landet ind til Kjøbenhavnerne, som de kunne have godt af, for at de kunne faae noget bedre Laster om Landet, end de i Reglen have. (Afbrydelse). Ja, de trænge i Virkeligheden til det, for at der kan blive bragt en god Forstaaelse til Veie mellem Kjøbenhavn og Landet. Jeg finder det meget rimeligt, at dette Thing, som især repræsenterer den store Almue, hidindtil har sat sig imod dette Forslag, særlig naar jeg ser hen paa, hvad der har staaet i Høires Presse, den Foragt, som den har udtalt for den menige Almue, idet man har sagt: Hvad forstaa de Løstjoveder sig paa det? Jeg gjør ikke den Enkelte ansvarlig for saadanne Ytringer, men jeg gjør Partiet ansvarlig derfor, og jeg siger, at det vil være urimeligt at lade Kunstnerne bøde for, hvad de Bladsmørere sige for ufornuftig Snak. Man skal ikke derfor lægge et andet Onde til, saaledes som den ærede Nøgtsdagsmand berovre fra Sydamerika (Stürup), der vil hjælpe paa det ene Onde ved at spie et andet til, idet han sagde forleden, at, naar man ikke vilde give til Universitetet, hvilket han ansaa for en meget stor Ulykke, vilde han ikke give en Skilling til Høistolerne; thi derved mente man, at man kunde kurere Ondet. Jeg er i den Henseende uenig med ham, og...

Formanden (Krabbe): En lille Bemærkning vil jeg dog indskyde, den nemlig, at, naar det ærede Medlem vil hente Argumenter — som det viser sig, til Fordel for den foreliggende Sag — fra, hvad der er passeret i Diskussionen udenfor Thinget, vil jeg henstille til ham at bruge lidt mere dæmpede Udtryk end dem, han paa eet Punkt brugte.

Tung: Det er idetmindste min Mening, at, hvad Uenighed der end kan være mellem Kjøbenhavn og Landet og mellem Partierne indbyrdes, skulle Kunstnerne og den Nytte og Gavn, Folket kan have af Kunstnere, ikke lide under det. Jeg er ikke saa meget inde i denne Sag, at jeg kan udtale nogen sagkyndig Mening; jeg maa holde mig til det, der foreligger, og tro paa det. Man paastaar altsaa for det Første, at der ikke er Plads i den gamle Bygning, og at, selv om man vilde drive disse Kunstlerere eller Profesorer ud af deres Leilighed, vilde det ikke hjælpe, og desuden vilde det koste mere igjen, end noget Nyt vilde koste. Endvidere paastaar man, at, selv om der er Plads, er der ikke Lys og det er det, der fordres. Jeg gaar ud fra, at, hvad der er sagt, forholder sig rigtigt, og efter hvad jeg har sat mig ind i Sagen, kan jeg ikke se Andet, end at denne